

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 249/2016
22.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету малолетног окр. А.Р., због кривичног дела убиства из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног малолетника, адв. Е.Х., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару Км 65/15 од 14.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 5/16 од 04.02.2016. године, у седници већа одржаној 22.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца малолетног окр. А.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару Км 65/15 од 14.12.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кжм1 5/16 од 04.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Км 65/15 од 14.12.2015. године, малолетни окр. А.Р., оглашен је кривим због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и осуђен на казну малолетничког затвора у трајању од три године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 11.09.2015. године па надаље.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца малолетног окр. А.Р., Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кжм1 5/16 од 04.02.2016. године, усвајањем жалбе ВЈТ у Новом Пазару у погледу одлуке о кривичној санкцији, преиначио првостепену пресуду и малолетног А.Р. за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну малолетничког затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, док је жалбу браниоца малолетног окривљеног одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених првонајних пресуда бранилац малолетног окр. А.Р., адв. Е.Х., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана „439. став 1.“ ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да обе пресуде преиначи и малолетног окривљеног ослободи од казне или му изрекне блажу казну.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости малолетног окр. А.Р. је неоснован.

Иако бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, из образложења захтева и навода да је малолетни окривљени, уместо за кривично дело убиство из члана 113. КЗ требало да буде оглашен кривим за кривично дело убиства на мах из члана 115. КЗ или је требало применити одредбе о прекорачењу граница нужне одбране, произилази да се захтевом указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из чињеничног стања утврђеног првостепеном и потврђеног другостепеном пресудом несумњиво произилази да су малолетни окр. А.Р. и сада пок. К.С. учествовали у сукобу, да су се свађали и препирали у присуству својих другова и рођака, да је међу њима дошло до физичког сукоба, да је сада пок. К.С. малолетном окривљеном задао ударац ножем у пределу леђа као и да је сада пок. К.С., након тога, пао на тло јер га је један од присутних саплео и нож му је испао из руке, а док је лежао на асфалту малолетни окр. А.Р. му је задао три убодне повреде у пределу виталних делова тела.

Нужна одбрана, у смислу члана 19. став 2. КЗ, постоји у ситуацији када учинилац од свог добра или добра другог лица одбија истовремени противправни напад, а из утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да је напад сада пок. К.С. престао у тренутку када му је нож испао из руке и он пао на асфалт, те да му је малолетни окривљени након тога задао убодне ране, дакле у тренутку када напад више не постоји. Стога у конкретном случају не може бити

говора о поступању малолетног окривљеног у нужној одбрани, па тиме нема ни прекорачења исте.

Такође, неосновано бранилац у захтеву указује да у радњама малолетног окр. А.Р. евентуално стоје елементи бића кривичног дела убиство на мах из члана 115. КЗ, имајући у виду да је за постојање овог кривичног дела потребно да чинилац другог лиши живота на мах када је без своје кривице доведен у јаку раздраженост нападом, злостављањем или тешким вређањем од стране убијеног. У конкретном случају не може бити говора о томе да је малолетни окривљени без своје кривице доведен у стање јаке раздражености, с обзиром на несумњиво утврђење суда да је својом вољом ушао у сукоб и учествовао у истом, а осим тога, комисија вештака у саставу неуропсихијатра, психолога и психијатра изјаснила се да је малолетни окр. А.Р. критичном приликом био у стању раздражености али да код њега није констатован степен јаке раздражености.

Према томе, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама малолетног окр. А.Р. стичу сва битна обележја кривичног дела убиство из члана 113. КЗ.

Осим тога, одбрана малолетног окривљеног је на исту повреду закона указивала и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у пресуди, на страни 5 и на страни 6 у првом ставу, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац малолетног окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, међутим, наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног средства.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.